Entrada

Fent camí cap a la llum (IV)

Per pregaria.cat el dj., 12/01/2006 - 09:00

Models que fan pensar

Evangeli de Mateu 27, 11-31.

Els dirigents del sanedrí

Els capitosts del sanedrí no hi eren a la gran plaça. Havien enviat els personatges de segona línia, aquells que són al costat dels importants i fan carrera cap amunt. Homes que aspiren a més, i van fent mèrits per arribar un dia possiblement a dalt de tot.

Els dirigents s'havien anat reunint a una de les cases dels més importants, i estaven absolutament al corrent del que passava a la ciutat. Les notícies eren fresques. Les ordres terminants: Feu el que vulgueu, però Jesús ha de morir i en creu. A la nit s'havia fet el judici religiós, ara només calia que els romans en prenguessin la responsabilitat.

A mesura que les noves anaven arribant ells en parlaven i donaven les instruccions pertinents. Per això estaven a dalt, per fer complir la seva llei. Eren els vertaderes responsables, tot i que no volien cridar ni barrejar-se amb la multitud. Per això ja hi havia els de la segona categoria, els trepes de sempre.

El governador

Prou que va veure des del primer moment que tota aquella acusació estava farcida de mentides i enganys. El més fonamental per a ell era sortir-ne de tot plegat a gust de l'Amo de Roma. Per la seva ment anaven apareixen possibilitats per agradar a tothom, ni que fos a costa d'aquell bon home.

Quan la multitud va anar creixent i començava a fer-se perillosa va donar les ordres oportunes per garantir l'ordre i la seguretat. No es podia permetre una nova revolta, i menys a les vigílies de la Pasqua, quan a Jerusalem hi havia el doble o el triple de la població normal.

Els seus valors estaven ben clars: currículum personal, domini romà, política de contenció administrativa donades les circumstàncies, humiliar en el possible a les autoritats jueves, mantenir el seu prestigi entre els subordinats i mercenaris i , al final, els drets d'aquell home, especial sens dubte.

Administrar tants d'interessos no era fàcil . Calia tocar totes les tecles, sense descartar la tortura i la creu, com a darrera sortida quan es tanquessin totes les portes. La vida és així, i no podia jugar-se la seva carrera a la carta d'un jueu, per molta raó que tingués.

Els amagats

Les portes i finestres ben tancades. Refugiats uns a casa de parents, altres amb gent del seu poble i finalment aquells que no tenien a ningú a la gran ciutat, en un racó del Temple. Eren la major part del deixebles, dels amics, de tots aquells que havien cregut en Jesús. Estaven desfets, amb l'ànima feta a miques. La por s'havia instal·lat en el més central del seu cor. Els ulls esgotats de plorar i l'espant absolutament terrible. Tot havia anat tan ràpid i eren tants els rumors i les notícies que no ho podien assimilar.

Encara feia poques hores que es veien segurs al costat del Mestre. Cert que Ell parlava amb freqüència d'uns fets fatals; però no ho entenien ni ho volien entendre. Tot el contrari, la seva previsió era la d'estar en els primers llocs de la jerarquia que arribava. I, ara tot s'havia derruït. Ell, el Mestre de la seva ànima, maltractat i a prop del més terrible assassinat.

La mare

En un racó de la plaça, tapada amb el vel, escoltava la cridòria de la gent. Al seu costat aquelles dones que sempre havien fet costat al Fill. No entenia aquell odi, aquella mentida col·lectiva, la fúria rabiosa de la multitud. Cada clam era com una espasa. No eren les multituds les que tant estimava Ell, que sempre en parlava amb tanta bondat i les comparava a un ramat sense bon pastor ?.

En el més profund sentia aquella harmonia rebuda que mai s'havia apartat del seu cor, des del dia de l'anunci de Jesús, i que l'havia acompanyat en tot moment. Esmicolada pel dolor acceptava que el gra de blat no dóna vida si no passa per la seva desfeta. Jesús era el blat de Déu. I aquella era la darrera hora d'un món que estava a punt d'acabar.

I nosaltres?

A la gran plaça del món, a prop ja de la Nova Pasqua, nosaltres, tu mateix, per uns instants reflexiona:

Visc algunes actituds dels dirigents d'aquella època, només al servei dels propis interessos?

M'amago davant la injustícia, l'opressió, l'explotació, la lògica de la realitat dels sistemes que ens dominen?

Quan sembla que tot està humanament perdut puc encara aprendre d'aquelles dones, sobre tot de Maria? Què ?

Quin sentit té per a mi la passió de Jesús? Com visc la quaresma?Com viuré la setmana santa i la pasqua? És que potser no puc canviar els plans i preveure una vivència més coherent amb la fe que m'és donada?.